

Dosar nr.7/J/2016

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA NR. 12J

Ședința publică din 1 iunie 2016

Președinte -

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulate de Inspecția Judiciară împotriva pârâtului X, judecător în cadrul Judecătoriei ..., având ca obiect săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. r) și t) teza a-II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentanți - inspectori judiciari, judecători J1 și J2, lipsă fiind pârâtul judecător X.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează faptul că pentru

1

acest termen de judecată pârâtul nu a depus la dosar nicio cerere, însă prin întâmpinarea depusă la dosar a solicitat proba cu înscrisuri.

Secția acordă cuvântul pe formulare de probatorii:

Inspecția Judiciară, prin reprezentant, solicită proba cu înscrisurile aflate la dosar, precum și proba cu relații de la Curtea de Apel ... pentru a se comunica indicele de casare pe fiecare judecător din cadrul Judecătoriei

Secția deliberând, în temeiul disp.art.255 și art.254 din Codul de procedură civilă, apreciază ca fiind utilă și pertinentă soluționării cauzei, pentru ambele părți, proba cu înscrisurile aflate la dosar, motiv pentru care urmează a o încuviința.

În temeiul disp. art.255 și 254 din Codul de procedură civilă, apreciază ca nefiind utilă și pertinentă soluționării cauzei proba cu relații solicitată de Inspecția Judiciară, motiv pentru care o va respinge.

Nemaifiind alte cereri de formulat ori probe de administrat, Secția constată cauza în stare de judecată și acordă părților cuvântul în dezbateri de fond.

Reprezentantul Inspecției Judiciare arată că probele administrate în cauză relevă îndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. r) din Legea nr. 303/2004 modificată prin Legea nr.24/2012, potrivit căruia constituie abatere disciplinară „lipsa totală a motivării hotărârilor judecătorești (...) în condițiile legii”.

Referitor la această abatere disciplinară, reprezentantul Inspecției Judiciare arată că domnul judecător nu a motivat în fapt și în drept respingerea cererilor și excepțiilor susținute în etapa camerei preliminare, cererea de trimitere a cauzei spre soluționare judecătorească de cameră preliminară, cea de aducere la cunoștință a învinuirii și respectiv cererea de administrare a probei constând în expertiză tehnică de

specialitate.

Activitatea de motivare presupune prezentarea motivelor de fapt și de drept care au format convingerea instanței, analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, precum și a oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.

Date fiind limitele controlului unei hotărâri judecătorești, nu orice act de acest tip poate fi supus unei cercetări administrative, ci doar acela care încalcă în modul cel mai flagrant normele dreptului, fără nici cea mai mică justificare sau care alterează în mod grav realitatea, în speță motivarea hotărârilor judecătorești, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului și prin deturnarea legii de la scopul ei.

Se arată că prin încheierea de Cameră preliminară din 25.04.2014, domnul judecător X, a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații persoane fizice, pronunțându-se doar cu privire la situația juridică a acestora, fără a analiza, motiva și a se pronunța și cu privire la inculpata persoană juridică - SC T. A. S.R.L. și fără a argumenta motivele pentru care nu s-a pronunțat și asupra acesteia din urmă.

De asemenea, cu toate că în etapa camerei preliminare societatea - petentă avea calitatea de inculpat, sens în care i s-a comunicat „rechizitoriul constând în Ordonanța din 04.03.2013”, aducându-i-se la cunoștință dreptul de a formula cereri și excepții, drept pe care aceasta l-a și realizat, depunând în termen cererile și excepțiile pe care a înțeles să le invoce, domnul judecător nu le-a analizat, menționând în mod nereal în cuprinsul încheierii din 25.04.2015 că „nu au fost formulate cereri și excepții de către inculpat și nici de către apărătorul inculpatului”.

Totodată, din conținutul aceleiași încheieri reiese faptul că motivarea nu se referă la dosarul în speță, atâta timp cât este folosit termenul de „inculpat” la persoana întâi, deși cauza privește 3 inculpați persoane fizice și un inculpat persoană juridică.

Mai reține domnul judecător, în considerentele încheierii, fără legătură cu obiectul cauzei, că „rechizitoriul cuprinde datele referitoare la faptă, încadrarea juridică, la profilul moral și de personalitate al inculpatului, la actele de urmărire penală efectuate, la trimiterea în judecată și cheltuielile judiciare”.

De asemenea în mod eronat, domnul judecător constată legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul nr.1610/P/2010” al Parchetului de pe lângă Judecătoria .., în condițiile în care, în cauză nu a fost întocmit un rechizitoriu, iar pe de altă parte cauza vizează un număr de patru inculpați și nu unul singur.

În final, constată legalitatea sesizării instanței și dispune începerea judecării cu privire la săvârșirea unei infracțiuni ce nu a făcut obiectul sesizării instanței, respectiv infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 alin. (1) și (3) C. pen., dispunând trimiterea în judecată doar a inculpaților persoane fizice, deși prin încheierea pronunțată la 06.11.2013, se reținuse o altă infracțiune și anume cea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor, prevăzută și pedepsită de art. 297 C. pen. (1968), atât față de inculpații persoane fizice, cât și față de persoana juridică .

Toate aceste inadvertențe conduc la concluzia că motivarea încheierii de Cameră preliminară din 25.04.2014 lipsește în totalitate, conținutul ei făcând trimitere la o situație de fapt și de drept străină speței, astfel că susținerile domnului judecător cum că încheierea a fost motivată „succint, clar și la obiect și doar cu privire la infracțiunea care făcea obiectul camerei preliminare”, nu pot fi primite.

Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t teza a- II -a din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată, reprezentantul Inspecției Judiciare arată că domnul judecător, contrar dispozițiilor prevăzute de art.371 din Codul de procedură penală, prin încheierea de cameră preliminară din 25.04.2014, a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații I1, I2 și I3, trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1), (3) C. pen., în condițiile în care actul de sesizare al instanței, era reprezentat de încheierea pronunțată la data de 06.11.2013 (de completul de judecată constituit de judecător J3), prin care se admisesse plângerea în temeiul art. 278 ind.1 alin.8 lit.c C.p.p., reținându-se cauza spre judecare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prev. de art. 297 alin.1 C.pen., atât de către cei trei inculpați persoane fizice cât și de inculpata persoană juridică SC T.A. SRL.

Din probele administrate rezultă că, în procedura camerei preliminare, inculpatei SC T.A. SRL, i-a fost comunicat, la data de 04.03.2014, rechizitoriul, constând în ordonanța procurorului din 04.03.2013.

În termenul de 20 de zile de la primirea acestei comunicări, termen impus prin adresa de înaintare, inculpata a formulat și expediat către Judecătoria ..., la data de 25.03.2014 (prin scrisoare recomandată), cererile sale. Acestea au fost atașate la dosar anterior încheierii din data de 25.04.2014, concluzia ce se desprinde fiind aceea că domnul judecător nu a studiat cu atenție dosarul, atâta timp cât nu s-a pronunțat asupra lor, menționând în încheierea de ședință de la acea dată că nu au fost depuse astfel de cereri, fiind încălcate dispozițiile prevăzute de art. 345 alin.1 C.pr. pen. potrivit căror „dacă s-au formulat cereri și excepții (...) judecătorul de cameră preliminară se

pronunță asupra acestora".

Deși societatea petentă SC T.A. SRL, prin apărător, a invocat în repetate rânduri modul nelegal în care se desfășoară judecata în cauză, arătând că și ea are calitatea de inculpată, domnul judecător a ignorat aceste susțineri.

Astfel, a consemnat în practicele încheierilor pronunțate la datele de 28.01.2014, 15.01.2015 și respectiv, de 19.02.2015 că „instanța nu poate efectua cercetarea judecătorească și cu privire la SC T.A. SRL, deoarece împotriva acesteia a fost dată o soluție de neîncepere a urmăririi penale și nu de scoatere de sub urmărirea penală” și că „scoaterea de sub urmărire penală s-a dispus doar față de inculpații I1, I2 și I3, iar prin încheierea judecătorului de camera preliminară s-a dispus începerea judecății, doar cu privire la aceștia”.

Cu privire la neînceperea urmăririi penale fata de persoana juridică SC T.A., a susținut că „dintr-o eroare judecătorul când a soluționat plângerea la soluții, a admis, dar a omis să trimită la Parchet cu privire la neînceperea urmăririi penale și a sesizat instanța cu neînceperea urmăririi penale, cercetarea făcându-se doar față de cei trei inculpați persoane fizice, cu privire la art. 215 alin 1 și 3 Cod penal”.

În acest context este de menționat și că la termenul din 19.03.2015, instanța a revenit asupra măsurilor dispuse la termenele anterioare și a pus în discuție încheierea judecătorului care a soluționat plângerea la soluția procurorului (cea din 06.11.2013), arătând că acea hotărâre a intrat în putere de lucru judecat și ca urmare, a dispus introducerea în cauză a inculpaților SC T.A. SRL, I1, I2, I3, cercetați cu privire la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 297 alin. 1 din Vechiul cod penal.

Când în cele din urmă, domnul judecător a constatat actul de trimitere în judecată, ca fiind de fapt, încheierea de ședință pronunțată de Judecătoria ..., la

[REDACTED] data de 06.11.2013 și nu un „rechizitoriu” al parchetului, a respins cererea apărătorului inculpatei persoane juridice de a i se aduce la cunoștință învinuirea, nesocotind astfel dispozițiile art. 374 alin. 1 C. pr. pen., care prevăd că „la primul termen (...), președintele dispune ca grefierul să dea citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecății sau să facă o prezentare succintă a acestuia ”, iar la alin.2 că „președintele explică inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce”.

De asemenea, deși avocatul inculpatei S.C. T.A. SRL, a formulat o cerere de probe, una dintre acestea constând în efectuarea unei expertize tehnice, pentru care s-au depus și obiectivele, instanța, după ce inițial a prorogat pronunțarea pe această cerere pentru termenul următor, a omis să se pronunțe, iar ulterior, după trei termene de judecată, a respins cererea fără a o motiva.

În același sens este și omisiunea instanței de a se pronunța și asupra solicitării de rectificare a încheierii din 04.06.2015. Deși domnul judecător susține că s-a pronunțat asupra acestui aspect prin încheierea din 22.10.2015, în care a consemnat că obiectivelor expertizei au fost depuse la termenul din 04.06.2015, din verificări a reieșit că a făcut acest lucru abia după ce avocatul petentei i-a reiterat cererea la fiecare dintre cele două termene de judecată ce au urmat.

Caracterul grav al acestor încălcări rezultă și din faptul că domnul judecător, în etapa cercetării disciplinare, a susținut că a procedat în mod corect, invocând respectarea dispozițiilor legale.

În raport de probele administrate, rezultă că modul în care domnul judecător și-a exercitat atribuțiile, este expresia gravei neglijențe în exercitarea funcției, prin încălcarea flagrantă a dispozițiilor de drept material și procedural, manifestând o

lipsă de diligență nejustificată și nescuzabilă în aplicarea acestora.

În consecință, raportat la cele anterior expuse, solicită admiterea acțiunii disciplinare având ca obiect abaterile disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a cu aplicarea art.99¹ alin.(2) și art.99 lit. r) din Legea nr.303/2004 republicată și aplicarea față de pârât a uneia din sancțiunile disciplinare prevăzute de lege.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători sub nr. 7/J/2016, Inspekția Judiciară a solicitat secției ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtului X - judecător în cadrul Judecătoriei ..., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a –II- a cu aplicarea art.99¹ alin.(2) și art.99 lit. r) din același act normativ.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că domnul judecător X nu a motivat încheierea de cameră preliminară pronunțată la data de 25.04.2014, conținutul acesteia făcând trimitere la o situație de fapt și de drept străină cauzei deduse judecătii. S-a mai arătat că, domnul judecător X, prin încheierea de cameră preliminară din 25.04.2014, a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații I1, I2 și I3, trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1), (3) C. pen., în condițiile în care actul de sesizare al instanței, era

reprezentat de încheierea pronunțată la data de 06.11.2013, prin care se admisesse plângerea în temeiul art. 278 ind.1 alin.8 lit.c) C.p.p., reținându-se cauza spre judecare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prev. de art. 297 alin.1 C.pen., atât de către cei trei inculpați persoane fizice cât și de inculpata persoană juridică SC T.A. SRL. Se mai susține că, deși avocatul inculpatei S.C. T.A. SRL, a formulat o cerere de probe, una dintre acestea constând în efectuarea unei expertize tehnice, pentru care s-au depus și obiectivele, pârâtul, după ce inițial a prorogat pronunțarea pe această cerere pentru termenul următor, a omis să se pronunțe, iar după trei termene de judecată, a respins cererea fără a o motiva, precum și faptul că acesta nu s-a pronunțat asupra solicitării de rectificare a încheierii din 04.06.2015.

De asemenea, arată că, deși inculpata persoană juridică a solicitat instanței aducerea la cunoștință a învinuirii, cererea sa a fost respinsă fără nicio motivare.

S-a apreciat că sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) cu aplicarea art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență și art.99 lit. r), constând în lipsa totală a motivării hotărârii judecătorești, în condițiile legii.

În drept, Inspecția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3), art. 45 alin. (2) și art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În dovedirea acțiunii, Inspecția Judiciară a administrat probele cu înscrisuri și martori.

Pârâtul judecător a depus la dosar întâmpinare prin care a invocat excepția

necompetenței materiale și funcționale a Inspecției Judiciare, invocându-se în susținerea acesteia faptul că nu se pot face aprecieri sau critici cu privire la motivarea hotărârilor, ci doar se poate constata lipsa totală a motivării.

Pe fondul cauzei s-a solicitat respingerea acțiunii disciplinare ca neîntemeiată.

Secția a încuviințat și administrat pentru ambele părți proba cu înscrisuri.

Deși legal citat, pârâtul nu s-a prezentat în fața secției pentru a fi audiat, iar la data de 8.06.2016, **după pronunțarea soluției**, a fost depusă la dosar o notă de probatorii din partea acestuia.

Din analiza materialului probator administrat în cauză, secția reține următoarele:

Prin sesizările formulate, petenta SC T.A. SRL, reprezentată prin administrator special As, a solicitat efectuarea de verificări cu privire la modul în care este instrumentat dosarul nr. 6824/180/2013 al Judecătoriei ... (în care societatea persoană juridică are calitatea de inculpat). Un prim aspect sesizat a vizat faptul că doamna judecător J3, ce a soluționat plângerea împotriva soluțiilor pronunțate de procurori în dosarul nr.161/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., a admis plângerea și a reținut cauza spre judecare, cu privire la o infracțiune pentru care nu a fost efectuată urmărirea penală și nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Drept urmare, s-a apreciat că aceasta nu a respectat Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.48/2007, fapta sa constituind, în opinia petentei, abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. ș) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată.

După pronunțarea acestei soluții, domnul judecător X, căruia i-a revenit

spre soluționare cauza (urmare a admiterii cererii de abținere formulate de doamna judecător J3, în procedura Camerei preliminare), a constatat în mod eronat, prin încheierea din data 25.04.2014, legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații persoane fizice, trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută și pedepsită de art. 215 alin.1 și 3 Cod penal, pentru care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală și nu pentru infracțiunea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prevăzută și pedepsită de art. 297 alin.1) Cod penal, pentru care se admisesse plângerea, în temeiul art.278 ind.1) alin.8 lit. c) Cod procedură penală.

S-a susținut că, deși acesta, în calitate de judecător de cameră preliminară, i-a comunicat inculpatului persoană juridică „rechizitoriul” constând în ordonanța procurorului din 04.03.2013, aducându-i totodată la cunoștință că are dreptul de a formula cereri și excepții, nu le-a mai analizat și nici nu s-a pronunțat asupra situației juridice a acesteia, în considerentele încheierii menționându-se că „nu au fost formulate cereri și excepții”. Mai arată petenta că, la termenul din 15.01.2015, domnul judecător X, a comunicat apărătorului ales al societății, că SC T.A. SRL nu are calitate de parte în dosar, motiv pentru care nu a fost dispusă începerea judecării și față de aceasta. Cu toate acestea, la termenul de judecată din 19.03.2015, când reprezentantul societății nu era prezent (atâta timp cât i se comunicase că nu era parte în dosar), instanța a pus în discuție încheierea pronunțată la data de 06.11.2015, prin care a fost soluționată plângerea, în temeiul art.278 ind.1 alin.(8) lit. c) Cod procedură penală și reținând că această încheiere a intrat în puterea lucrului judecat, a dispus introducerea în cauză a celor 3 inculpați, persoane fizice și a inculpatei persoană juridice S.C. T.A. SRL, cercetați cu privire la infracțiunea de

înșelăciune prevăzute de art. 297 alin. (1) Cod penal.

S-a mai susținut că, la următorul termen de judecată din data de 04.06.2015, inculpata persoană juridică, prin apărător, a solicitat instanței aducerea la cunoștință a învinuirii conform art.374 Cod procedură penală, dar cererea sa a fost respinsă de judecător, fără a fi motivată.

În concluzie, petenta a opinat că magistrații vizați se fac vinovați de săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b), i), r), ș) și t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată.

Verificările prealabile au fost finalizate înăuntrul termenului legal, la data de 05.02.2016, încheindu-se în acest sens proces verbal.

În urma analizării probelor administrate în cursul verificărilor prealabile și a situației de fapt rezultate din verificări, Inspecția Judiciară a apreciat că nu există indicii privind săvârșirea de către domnul judecător X, a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b), i) și ș) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, dar constatându-se existența indicilor cu privire la săvârșirea de către acesta a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. r) și lit. t) din același act normativ, prin rezoluția din data de 05.02.2016, în baza dispozițiilor art. 45 alin. (6) lit. b) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, s-a dispus începerea cercetării disciplinare.

Prin aceeași rezoluție, cu privire la hotărârea pronunțată de către doamna judecător J3, respectiv încheierea din data de 06.11.2013 (prin care s-a admis plângerea împotriva soluțiilor pronunțate de procurori, în dosarul nr.161 /P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ...), având în vedere data pronunțării acesteia, precum și data sesizării Consiliului Superior al Magistraturii (06.11.2015) și

respectiv al Inspecției Judiciare (10.11.2015), s-a constatat că a intervenit prescripția răspunderii disciplinare.

Cercetarea disciplinară s-a desfășurat în zilele de 09.03.2016 și 10.03.2016, la sediul Judecătoriei ... și al Curții de Apel

În vederea efectuării cercetării, la data de 23.02.2016, au fost comunicate domnului judecător invitația de participare la cercetare și rezoluția din 05.02.2016.

La data de 09.03.2016, dosarul nr.6675/IJ/3905/DIJ/2015 a fost pus la dispoziția domnului judecător spre luare la cunoștință; i-au fost înmânate totodată copii de pe înscrisurile solicitate și i s-a adus la cunoștință faptul că poate solicita probe în apărare.

În apărare, domnul judecător a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, respectiv înaintarea unei adrese la Parchetul de pe lângă Judecătoria ..., pentru a preciza dacă necomunicarea cererilor și excepțiilor invocate în procedura de Cameră preliminară în dosarul cauzei, a prejudiciat în vreun fel instituția; atașarea motivelor de apel formulate de Parchetul de pe lângă Judecătoria ..., împotriva sentinței ce a fost pronunțată între timp în dosar; înregistrarea ședinței de judecată din data de 22.10.2015; copia cererii de recuzare formulată de către apărătorul S.C. T.A., atașarea plângerii formulate de partea vătămată la instanță; adresă la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ... pentru a comunica dacă pe rolul acestuia se află în curs de instrumentare un dosar cu privire la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin.(1) și (3) cu privire la inculpații persoane fizice.

Echipa de inspectori a admis cererea privind depunerea motivelor de apel formulate de Parchetul de pe lângă Judecătoria ..., a copiei cererii de recuzare formulată de către apărătorul SC T.A. și a celei a plângerii formulate de partea

vătămată la instanță, precum și depunerea unui punct de vedere de către domnul judecător și a înregistrării ședinței de judecată din data de 22.10.2015.

A fost respinsă ca nefiind relevantă cererea domnului judecător vizând efectuarea unei adrese către Parchetul de pe lângă Judecătoria ... și către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel

Din oficiu, au fost administrate probe, considerate utile și concludente pentru stabilirea faptelor și urmărilor acestora, respectiv verificarea dosarului ce face obiectul sesizării, dosar aflat în calea de atac, la Curtea de Apel ..., transcrierea înregistrării ședinței de judecată din data de 22.10.2015 și atașarea de copii de pe cererile și excepțiile formulate de petenta SC T.A., în etapa Camerei Preliminare.

La același termen, din data de 09.03.2016, s-a procedat la ascultarea magistratului vizat, declarația acestuia fiind consemnată și depusă la dosar.

Domnul judecător a declarat că nu se face vinovat de săvârșirea celor două abateri disciplinare reținute în sarcina sa, de către inspectorii judiciari, prin rezoluția de începere a cercetării disciplinare din data de 05.02.2016. Astfel, a susținut că este adevărat că potrivit noului cod de procedură penală, actul de sesizare al instanței îl reprezintă încheierea judecătorului prin care s-a admis plângerea, dar a considerat că doamna judecător J3 a urmat și procedura camerei preliminare atunci când a admis plângerea și a reținut cauza spre judecată pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.297 alin 1 C.pen .

A arătat că, față de soluția colegei sale a apreciat că a fost investit cu cele două infracțiuni, respectiv cea de înșelăciune și cea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor.

Cu privire la încheierea din 25.04.2014, domnul judecător recunoaște că

în cuprinsul acesteia se face referire la „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., dar susține că fiind la începutul aplicării noilor dispoziții procedurale și a unei noi instituții, cea a camerei preliminare, a lucrat pe un formular dat pentru situațiile tipice de sesizare prin rechizitoriu, de pe un ghid înaintat de Ministerul Justiției.

Cât privește susținerile petentei, precum că a solicitat rectificarea încheierii din 04.06.2015, dar judecătorul de caz nu s-a pronunțat, arată că prin încheierea din 22.10.2015, a dispus în mod clar rectificarea celei din 04.06.2015, în sensul că a consemnat depunerea obiectivelor expertizei la termenul din 04.06.2015.

De asemenea, susține că în aceeași încheiere, a consemnat respingerea cererii cu expertiză ca nefiind utilă, dar că nu a putut să motiveze respingerea acestei probe pe larg, întrucât apărătorul petentei a formulat cerere de recuzare împotriva sa.

Cu privire la respingerea cererii de retrimiteră a cauzei în camera preliminară, raportat la cele dispuse prin încheierea din data 06-11-2013, a apreciat că această etapă a fost depășită.

Totodată, susține că, nu au fost încălcate prevederile art. 374 alin 2 C.pr.pen., instanța neavând obligația de a aduce la cunoștința avocatului învinuirea, ci doar inculpatului personal, care în speță era persoana juridică SC T.A. SRL.

Referitor la cererile și excepțiile de care face vorbire petentul că au fost invocate în cauză, domnul judecător precizează că, în etapa camerei preliminare, respectiv la data 25.04.2014, nu a observat existența la dosarul cauzei a vreunei cereri în care s-au făcut astfel de susțineri. În opinia sa, asemenea excepții ar fi trebuit formulate de inculpați în fața judecătorului care a admis la data de 06.11.2013, plângerea împotriva ordonanțelor Parchetului de pe lângă Judecătoria

De asemenea, cu privire la nemotivarea încheierii din 25.04.2014, domnul judecător apreciază că aceasta a fost motivată „succint, clar și la obiect și doar cu privire la infracțiunea care făcea obiectul camerei preliminare”, chiar dacă nu este foarte elaborată.

A mai precizat că, nu au fost încălcate în nici un mod prevederile art. 371 și 344 alin.4 C.pr.pen., arătând că judecata s-a mărginit la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare.

În concluzie, domnul judecător consideră că față de atipicul acestei spețe, de noile prevederi ale codului penal, a instrumentat cauza în mod corect și a respectat drepturile procesuale ale tuturor părților implicate, astfel că nu poate fi reținută în sarcina sa, săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. r) și t) din Legea 303/2004.

Cercetarea disciplinară s-a finalizat la data de 10.03.2016, încheindu-se în acest sens procesul verbal de efectuare a cercetării disciplinare.

Asupra excepției de necompetență materială și funcțională a Inspecției Judiciare Secția reține următoarele:

Potrivit disp. art.3 alin.2 lit.b din Hotărârea nr.1027/15 noiembrie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, inpectorii judiciari au atribuții în ce privește activitatea și conduita judecătorilor, sens în care, în materie disciplinară, dispun și efectuează cercetarea disciplinară, în vederea exercitării acțiunii disciplinare.

Potrivit disp. art.99 lit.(r) din Legea nr.303/2004 constituie abatere disciplinară lipsa totală a motivării hotărârilor judecătorești, în condițiile legii.

Față de aceste dispoziții legale, nu se poate susține că Inspecția Judiciară nu are competența de a efectua cercetarea disciplinară și respectiv de a exercita

acțiunea disciplinară pentru abaterea prevăzută la art.99 lit.r din Legea nr.303/2004.

În motivarea excepției pârâtul susține că Inspekția Judiciară, prin rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare aduce critici cu privire la modul în care este motivată încheierea de cameră preliminară, afirmând că în conținutul acesteia se face trimitere la o situație de fapt și de drept străină speței. Se arată de către pârât că Inspekția Judiciară nu poate decât să constate lipsa totală a motivării unei hotărâri judecătorești și nu să facă aprecieri sau critici asupra modului în care a fost motivată o hotărâre.

Având în vedere faptul că motivele invocate de pârât în susținerea excepției invocate reprezintă de fapt apărări de fond și nu aspecte referitoare la competența Inspekției Judiciare de a efectua cercetarea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. r) din Legea nr. 303/2004, respectiv de a exercita acțiunea disciplinară pentru această abatere, Secția apreciază ca fiind neîntemeiată această excepție, urmând ca susținerile pârâtului sub acest aspect să fie analizate pe fondul cauzei.

Pe cale de consecință, va respinge excepția de neкомпetență materială și funcțională a Inspekției Judiciare, ca neîntemeiată.

Sub aspectul situației de fapt, secția reține următoarele:

Prin ordonanța nr.1610/P/2013 a Parchetului de pe lângă Judecătoria ... s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților I1, I2 și I3, cercetați pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, faptă prevăzută de art.215 alin.1 și 3 din Codul penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

De asemenea, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de I1, I2 și SC T.A. SRL pentru infracțiunea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor,

faptă prevăzută de art.297 alin.1 din Codul penal, întrucât fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, dispunându-se aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ. S-a mai dispus și neînceperea urmăririi penale față de I3 pentru infracțiunea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor, faptă prevăzută de art.297 alin.1 din Codul penal, întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Prin încheierea pronunțată la data de 6.11.2013 Judecătoria ... a admis plângerea formulată de petentul P1 în contradictoriu cu intimații I1, I2, I3 și SC T.A. SRL.

Au fost respinse plângerile formulate de petenții I1, I2, I3 și SC T.A. SRL.

În temeiul art.278 ind.1 alin.8 lit.c din Codul de procedură penală a fost desființată ordonanța nr.1610/P/2010 a Parchetului de pe lângă Judecătoria ... menținută prin rezoluția nr.805/II/2/2013 din 22.04.2013 a primului procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria

A fost reținută cauza spre judecare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prev. de art.297 alin.1 Cod penal de către inculpații I1, I2, I3 și SC T.A. SRL.

De asemenea, a fost formulată cerere de abținere în baza Deciziei nr.XV/22.05.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și s-a dispus înaintarea dosarului completului ciclic următor, în vederea soluționării cererii de abținere.

Urmare a admitterii cererii de abținere formulate de doamna judecător J3, cauza a fost repartizată domnului judecător X.

Domnul X, în calitate de judecător de cameră preliminară, urmare a intrării în vigoare a Noului cod de procedură penală, prin **încheierea din data de**

25.04.2014, a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații:

„- I1, trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1 și 3 C. pen.;

- I2, trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. (1), (3) C. pen.;

- I3, trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev, de art. 215 alin. (1), (3) C. pen..”

De asemenea, s-a dispus începerea judecății cauzei, urmând a se stabili termen de judecată, după rămânerea definitivă a încheierii.

Împotriva acesteia, au formulat contestație inculpații persoane fizice și societatea, contestații ce au fost respinse de Tribunalul ..., prin încheierea de cameră preliminară nr.136 din 23.09.2014 pronunțată în dosarul nr. 6824/180/2013/a1.

Ulterior, la termenul de judecată din 13.11.2014, instanța a adus la cunoștință părților că s-a început judecata doar față de cele trei persoane fizice I1, I2, I3, așa cum rezultă și din încheierea de camera preliminară, față de inculpata SC T.A. SRL dispunându-se neînceperea urmăririi penale.

Totodată, s-a menționat în practica încheierii, că în ceea ce privește soluția de neîncepere a urmăririi penale față de I1, I2, I3 și SC T.A. SRL, urmează a se trimite cauza la procuror (având în vedere că această rezoluție a fost desființată).

La următorul termen de judecată din 15.01.2015, s-a adus la cunoștință părților că scoaterea de sub urmărire penală s-a dispus față de I1, I2, I3 și că „prin încheierea judecătorești de camera preliminară s-a dispus începerea judecății, doar cu privire la aceștia. Cu privire la neînceperea urmăririi penale față de persoana

juridică SC T.A. SRL, se menționează că, la termenul anterior a fost înștiințat Parchetul, cu privire la faptul că a fost admisă acea plângere”.

Instanța, în continuare, consemnează că „dintr-o eroare judecătorul când a soluționat plângerea la soluții, a admis, dar a omis să trimită la Parchet cu privire la neînceperea urmăririi penale și a sesizat instanța cu neînceperea urmăririi penale, cercetarea făcându-se doar față de cei trei inculpați persoane fizice, cu privire la art. 215 alin. 1 și 3 C. penal”.

S.C. T.A. SRL a formulat o cerere de strămutare, cerere ce a fost însă respinsă, prin sentința penală nr.32/2015 pronunțată de Curtea de Apel

Ulterior, **în ședința publică din data de 19.03.2015** instanța revine și pune în discuție, încheierea judecătorului ce a soluționat plângerea la soluția procurorului (încheierea din data de 06.11.2013 prin care s-a dispus în temeiul art. 278/1 alin. 8 lit. c C.pr.pen, desființarea ordonanței 1610/P/2013 și s-a reținut cauza spre judecare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor, prevăzută de art. 297 alin 1 C.pen), arătând că a analizat temeiul în care s-a dispus admiterea plângerii și că acea hotărâre a intrat sub puterea de lucru judecat. Totodată, a pus în discuție introducerea în cauză a inculpaților pentru care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, respectiv SC T.A. SRL, I1, I2, I3, dispunând introducerea acestora în cauză, pentru a fi cercetați cu privire la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 297 alin.(1) vechiul Cod penal.

La termenul din data de 04.06.2015, instanța a respins cererile formulate de cei doi apărători ai inculpaților, cu privire la trimiterea cauzei în procedura de Cameră preliminară, precum și cererea apărătorului inculpatei SC T.A. SRL, cu privire la aducerea la cunoștință a învinuirii în fapt și în drept, fără a le motiva.

La data de 22.10.2015, inculpata SC T.A. SRL, prin reprezentant convențional, a formulat cerere de recuzare a domnului judecător X, invocând cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 64 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, cerere ce a fost respinsă prin încheierea Camerei de consiliu din data de 23.10.2015.

În ședința publică din 19.11.2015, instanța a amânat cauza la data de 03.12.2015, pentru a se face dovada achitării prejudiciului. Ulterior s-a acordat un nou termen de judecată la data de 17.12.2015, pentru același motiv.

La termenul din data de 22.12.2015, instanța a soluționat cauza, în sensul că, a dispus în temeiul art.386 alin.1 Cod procedură penală, schimbarea încadrării juridice dată faptei, prin actul de sesizare al instanței față de I1, I2, I3 și SC T.A. SRL., din infracțiunea de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prevăzute de art.297 alin.1 Cod penal 1969, în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art.244 alin.1 Noul Cod penal, cu aplicarea art. 5 Noul Cod penal.

În temeiul art.396 alin.6 Cod procedură penală, cu referire la art. 16 alin.1 lit.e. Cod procedură penală, a dispus încetarea procesul penal pornit împotriva inculpaților I1, I2, I3 și SC T.A. SRL.

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”, iar conform prevederilor art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, „Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori

procesual".

Textul prevăzut de art. 99¹ din Legea nr. 303/2004, modificată, în care legiuitorul definește reaua-credință și grava neglijență, circumscrie sfera încălcării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, care produc o vătămare gravă a drepturilor și intereselor părților.

Din punctul de vedere al laturii obiective, secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare.

Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale, responsabilități concretizate și în art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004, care prevede că „judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora”.

Conduita profesională a domnului judecător X trebuie privită din perspectiva prevederilor procesual penale generale/speciale care guvernează modul de soluționare al cauzelor.

Raportat la obiectul prezentului dosar, secția reține că în conformitate cu dispozițiile art. 371 C. pr. pen. „judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare”.

Potrivit dispozițiilor art. 345 alin.(1) C.pr. pen. „dacă s-au formulat

cereri și excepții(...), judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată...la expirarea termenului prevăzut la art.344 alin. (4)".

De asemenea, potrivit disp. art.374 alin.(1) din Codul de procedură penală "la primul termen la care procedura de citare este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată, președintele dispune ca grefierul să dea citire actului de prin care s-a dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecății sau să facă o prezentare succintă a acestuia "

Contrar acestor dispoziții, domnul judecător X, prin încheierea de cameră preliminară din 25.04.2014, a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., privind pe inculpații I1, I2 și I3, trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1), (3) C. pen., în condițiile în care actul de sesizare al instanței, era reprezentat de încheierea pronunțată la data de 06.11.2013 (de completul de judecată constituit de judecător J3) prin care se admisesse plângerea în temeiul art. 278 ind.1 alin.8 lit.c C.p.p., reținându-se cauza spre judecare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prev. de art. 297 alin.1 C.pen., atât de către cei trei inculpați persoane fizice cât și de inculpata persoană juridică SC T.A. SRL.

Deși societatea petentă SC T.A. SRL, prin apărător, a invocat în repetate rânduri modul ilegal în care se desfășoară judecata în cauză, arătând că și ea are calitatea de inculpată, domnul judecător a ignorat aceste susțineri.

Astfel, la termenul de judecată din 15.01.2015 pârâtul menționează în încheiere că „dintr-o eroare judecătorul când a soluționat plângerea la soluții, a admis, dar

[REDACTED]

a omis să trimită la Parchet cu privire la neînceperea urmăririi penale și a sesizat instanța cu neînceperea urmăririi penale, cercetarea făcându-se doar față de cei trei inculpați persoane fizice, cu privire la art. 215 alin. 1 și 3 C. penal”, iar în încheierea pronunțată la data de 28 ianuarie 2014, domnul judecător X reține că „nu poate efectua cercetarea judecătorească și cu privire la SC T.A. SRL deoarece împotriva acesteia a fost dată o soluție de neîncepere a urmăririi penale și nu de scoatere de sub urmărire penală ”.

Prin urmare, deși prin încheierea din 6.11.2013 se dispusese reținerea cauzei spre judecare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune cu privire la calitatea mărfurilor prev. de art.297 alin.1 Cod penal de către inculpații I1, I2, I3 și SC T.A. SRL, domnul judecător X, **cu ignorarea disp. art.371 C. pr. pen. a constatat că instanța a fost sesizată cu privire la alte fapte și persoane decât cele menționate în încheiere.**

La termenul din 19.03.2015, domnul judecător X a revenit asupra măsurilor dispuse la termenele anterioare și a pus în discuție încheierea judecătorului care a soluționat plângerea la soluția procurorului (cea din 06.11.2013), arătând că acea hotărâre a intrat în putere de lucru judecat și ca urmare, a dispus introducerea în cauză a inculpaților SC T.A. SRL, I1, I2, I3, cercetați cu privire la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 297 alin. 1 din Vechiul cod penal.

De asemenea, din înscrisurile aflate la dosar rezultă că în procedura camerei preliminare, inculpatei SC T.A. SRL i-a fost comunicat, la data de 04.03.2014, actul de sesizare a instanței, constând în ordonanța procurorului din 04.03.2013 și nu încheierea pronunțată la data de 6.11.2013, prin care se dispusese admiterea plângerii.

În termenul de 20 de zile de la primirea acestei comunicări, termen impus

prin adresa de înaintare, inculpata SC T.A. SRL a formulat și expediat către Judecătoria ..., **la data de 25.03.2014** (prin scrisoare recomandată) cererile sale. Acestea au fost atașate la dosar, **anterior încheierii din data de 25.04.2014**, însă domnul judecător, contrar dispozițiilor prevăzute de **art. 345 alin.(1) C.pr. pen** nu s-a pronunțat asupra lor, menționând în încheierea de ședință de la această dată că nu au fost depuse astfel de cereri.

După ce domnul judecător a constatat că actul de trimitere în judecată este de fapt încheierea de ședință pronunțată de Judecătoria ... la data de 06.11.2013 și nu un „rechizitoriu” al parchetului (care de altfel, nu a existat) la termenul din 4.06.2015 a respins cererea apărătorului inculpatei persoane juridice de a i se aduce la cunoștință învinuirea, **nesocotind astfel dispozițiile art. 374 alin. 1 C. pr. pen.**

Această cerere nu era formală, având în vedere faptul că pe parcursul a mai multor termene de judecată domnul judecător X a considerat că instanța fusese sesizată cu alte fapte și persoane, acesta fiind primul termen de judecată la care persoana juridică era prezentă în instanță în calitate de inculpată.

De asemenea, deși avocatul inculpatei SC T.A. SRL, a formulat o cerere de probe, una dintre acestea constând în efectuarea unei expertize tehnice, pentru care s-au depus și obiectivele încă de la termenul din 4.06.2015 instanța, după ce inițial a prorogat pronunțarea pe această cerere pentru termenul următor, a omis să se pronunțe, iar după trei termene de judecată, a respins cererea fără a o motiva.

În același sens este de menționat și omisiunea instanței de a se pronunța asupra solicitării formulate de apărătorul inculpatei de rectificare a încheierii din 04.06.2015, în sensul de a se consemna că obiectivele expertizei au fost depuse încă de la acel termen.

Prin urmare, din probele administrate în cauză rezultă că faptele pârâtului, astfel cum au fost descrise anterior, se circumscriu elementului material al laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2014, republicată.

Sub aspectul laturii subiective se impune a fi subliniat că, în ceea ce privește forma de vinovăție cu care se poate săvârși abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit. t) teza a-II-a din Legea nr.303/2014, legiuitorul, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Culpa este gravă atunci când autorul a acționat cu o neglijență sau imprudență pe care nici persoana cea mai lipsită de dibăcie nu ar fi manifestat-o față de propriile interese.

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care un anumit om o are față de o anumită faptă și față de urmările acesteia; ea nu este ceva generic, ideal, abstract, ci, dimpotrivă, ceva concret, manifestat în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de făptuitorul ei. Culpa gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență evidentă pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

Diferența dintre culpa ușoară și culpa gravă se reduce la a delimita prudența de imprudență și diligența de neglijență.

Acest criteriu trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta. Verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor în care a trebuit să lucreze magistratul, pentru a se

ajunge la concluzia existenței faptei (Cauza C.R. contra Regatului Unit).

Sub acest aspect, Secția constată că modul în care domnul judecător X a înțeles să facă aplicarea în cauză a dispozițiilor legale menționate anterior este rezultatul îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu de către acesta și respectiv a studierii superficiale a cauzei cu care a fost investit.

Secția reține că vinovăția pârâtului judecător în săvârșirea faptei este dovedită și rezultă din modul în care acesta a înțeles să gestioneze ședințele de judecată, să-și îndeplinească obligația de a studia cauzele cu care a fost investit și să facă aplicarea dispozițiilor legale ce se impuneau pentru soluționarea lor.

În același sens, vinovăția pârâtului rezultă din conduita pasivă adoptată pe parcursul soluționării cauzei expuse mai sus, atitudinea psihică a acestuia față de acțiunile sale, fiind aceea de prevedere a rezultatelor faptelor pe care, chiar dacă nu le-a urmărit, a acceptat producerea lor.

Astfel, fapta pârâtului de a constata că instanța a fost sesizată cu privire la alte fapte și persoane decât cele menționate în actul de sesizare a instanței (încheierea din 6.11.2013), de a nu a observa cererile scrise depuse de părți la dosar anterior termenului de judecată, consemnând în încheiere că nu au fost formulate cereri și excepții de părți, precum și de a respinge cererea unui inculpat având ca obiect aducerea la cunoștință a învinuirii este expresia gravei neglijențe în exercitarea funcției, prin încălcarea flagrantă a dispozițiilor de drept procedurale menționate anterior.

Caracterul grav și neîndoielnic al încălcării normelor de drept menționate anterior rezultă din conținutul clar al acestora, care nu implică interpretări diferite, precum și din frecvența cu care acestea se aplică în practică. Modul în care

domnul judecător X a făcut aplicarea în cauză a acestor dispoziții legale este lipsit de orice justificare din perspectiva dispozițiilor procedurale aplicabile, fiind vorba de o încălcare evidentă a legii.

Normele indicate în art. 345 alin.1, 371 și 374 alin.1 din Cod procedură penală, sunt norme imperative, de procedură penală, instituite de legiuitor pentru asigurarea unui cadru strict, disciplinat al procesului penal, acestea fiind obligatorii pentru judecătorul care are în competență soluționarea cauzei.

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte, este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale.

Apărările formulate de pârât nu sunt de natură a înlătura răspunderea sa în contextul în care trebuia să dea dovadă de responsabilitate în îndeplinirea atribuțiilor profesionale, în conformitate cu obligațiile stabilite prin legi și regulamente, faptele sale având drept consecință încălcarea dreptului inculpatei petente SC T.A. SRL la un proces echitabil.

În consecință, Secția reține că vinovăția domnului judecător îmbracă forma gravei neglijențe și rezultă din modul în care acesta a înțeles să aplice dispozițiile legale, fapt ce a condus la încălcarea drepturilor petentei și la nerespectarea dispozițiilor art. 21 alin.3 și respectiv ale art.124 alin.2 din Constituția României, privind dreptul la un proces echitabil și garantarea unei justiții unice, imparțiale și egale, tuturor persoanelor.

Pentru toate aceste considerente, secția apreciază că prin probele administrate în cauză s-a făcut dovada îndeplinirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a -II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și modificată.

Potrivit disp. art.99 lit. (r) din Legea nr.303/2004 constituie abatere disciplinară lipsa totală a motivării hotărârilor judecătorești, în condițiile legii.

Sub aspectul laturii obiective a acestei abateri disciplinare, Secția reține că în mod necesar, o hotărâre judecătorească trebuie să cuprindă în motivarea sa argumentele pro și contra care au format, în fapt și în drept, convingerea instanței cu privire la soluția pronunțată, argumente care trebuie să se raporteze, pe de o parte, la susținerile și apărările părților, iar, pe de altă parte, la dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății.

Motivarea este, așadar, un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie.

Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 21 alin. (3) din Constituția României și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Dreptul la un proces echitabil, prin urmare, nu poate fi considerat efectiv decât dacă observațiile părților sunt corect examinate de către instanță, instanță care are în mod necesar obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă, cel puțin pentru a le aprecia relevanța.

Articolul 401 din Codul de procedură penală, care cuprinde dispoziții cu caracter general în ce privește conținutul hotărârilor judecătorești, prevede că hotărârea trebuie să conțină o parte introductivă, o expunere și dispozitivul.

Dispozițiile art.346 din Codul de procedură civilă stabilesc că judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, care **potrivit disp. art. 370 alin.(4) din Codul de procedură penală**, trebuie să cuprindă, pe lângă datele de identificare ale părților și instanței, fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și textele de lege în care a fost încadrată, mijloacele de probă care au fost supuse dezbaterii contradictorii, cererile de orice fel formulate de procuror sau de părți, măsurile luate în cursul ședinței.

Potrivit disp. art.403 din Codul de procedură penală expunerea trebuie să cuprindă motivarea soluției cu arătarea temeiurilor de drept care justifică soluțiile date în cauză.

Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că motivarea unei hotărâri presupune indicarea de către judecător a motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază soluțiile dispuse în cauza dedusă judecătii.

Sub acest aspect, Secția reține că motivarea unei hotărâri trebuie să permită urmărirea unui raționament ce a condus judecătorul la adoptarea acelei soluții, judecătorul fiind obligat să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conformă legii.

Este de subliniat faptul că prin exercitarea acțiunii disciplinare față de pârât pentru abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.r din Legea nr.303/2004 Inspecția Judiciară nu s-a substituit instanței de control judiciar, nefiind formulate critici cu privire la modul în care este motivată încheierea pronunțată la data de

25.04.2014, ci expunând conținutul acestei încheieri se susține că motivarea lipsește în totalitate. Activitatea de analiză și control desfășurată de Inspekția Judiciară are caracter administrativ, sens în care se au în vedere doar situațiile în care se încalcă în modul cel mai flagrant normele dreptului, fără nici cea mai mică justificare, relative la conținutul constitutiv al abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 din Legea nr.303/2004.

În cauza de față, prin încheierea de cameră preliminară din 25.04.2014, domnul judecător X a constatat legalitatea sesizării instanței cu „rechizitoriul” nr.1610/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., constatare ce nu are corespondent în realitate, având în vedere faptul că un astfel de rechizitoriu nu fusese întocmit în cauză.

Secția reține că aspectele consemnate în conținutul acestei încheieri nu se referă la situația dedusă judecății, referindu-se la alte fapte decât cele pentru care fusese admisă plângerea petenților, la alți inculpați și la un act de sesizare care nu exista în realitate.

De asemenea, domnul judecător nu a consemnat în încheiere faptul că au fost formulate cereri de către părți, nu le-a analizat și nu s-a pronunțat asupra lor, desi pronunțarea de către judecător asupra tuturor cererilor cu care a fost investit este una din îndatoririle fundamentale ce rezultă din dispozițiile legale.

Secția constată că domnul judecător X în mod evident, flagrant și fără nici cea mai mică justificare a inserat în cuprinsul încheierii de cameră preliminară din data de 25.04.2014 date care nu aveau corespondent în realitate, respectiv a făcut trimitere la un act de sesizare al instanței care nu a fost niciodată întocmit, situație ce echivalează cu inexistența motivelor de fapt și de drept pe care s-a întemeiat soluția

pronunțată.

Având în vedere cele arătate mai sus, secția constată că încheierii pronunțate de domnul judecător X la data de 25.04.2014 îi lipsește total motivarea cerută de dispozițiile legale, în conținutul acesteia nefiind evidențiate datele de identificare ale părților, fapta pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și textele de lege în care a fost încadrată, mijloacele de probă care au fost supuse dezbaterii contradictorii, cererile de orice fel formulate de procuror sau de părți, măsurile luate în cursul ședinței, făcându-se trimitere la o situație de fapt și de drept, străină speței.

Probele administrate în cauză dovedesc faptul că domnul judecător X nu studiasse cauza cu care fusese investit, iar modalitatea în care a fost întocmită încheierea din data de 25. 04.2014 este rezultatul îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu de către acesta.

Pentru aceleași considerente expuse anterior, Secția apreciază ca fiind neîntemeiată susținerea pârâtului potrivit căruia încheierea pronunțată la data de 25.04.2014 este motivată scurt și succinct, cu atât mai mult cu cât chiar domnul judecător recunoaște că a lucrat "pe un formular" atunci când a redactat încheierea și a preluat mențiunile din acel document. Faptul că în conținutul acestei hotărâri există unele mențiuni care nu au legătură cu cauza, nu echivalează cu motivarea soluției pronunțate, astfel cum impun dispozițiile legale.

Fapta pârâtului de a lipsi de motivare hotărârea judecătorească pronunțată a avut ca urmare prelungirea nejustificată a duratei procesului și respectiv încălcarea dreptului părților la un proces echitabil. Pentru a răspunde exigențelor procesului echitabil, hotărârea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate, situație ce nu se regăsește în cauza

exemplificată anterior.

De asemenea, acțiunea/conduita pârâtului, descrisă anterior, a adus atingere relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al realizării actului de justiție prin exercitarea funcției de judecător de către pârât.

Secția apreciază că între fapta pârâtului și urmarea socialmente periculoasă există legătură de cauzalitate, din moment ce fapta a fost dovedită, iar urmarea de pericol și de rezultat s-au datorat acțiunii și atitudinii pârâtului.

Sub aspectul laturii subiective, secția reține că vinovăția domnului judecător X rezultă din modul în care acesta a înțeles să aplice dispozițiile legale, faptă de natură a afecta bunul mers al activității desfășurate, al realizării actului de justiție și care a condus la încălcarea dreptului părților la un proces echitabil.

Modul defectuos în care domnul judecător X a înțeles să studieze cauza cu care a fost investit rezultă și din actele întocmite în această cauză la celelalte termene de judecată, exemplificând în acest sens faptul că inculpata S.C. T.A. SRL a formulat, atât oral, cât și în scris mai multe cereri prin care a solicitat: trimiterea cauzei spre soluționare judecătorului de cameră preliminară, aducerea la cunoștință a învinuirii, în fapt și în drept (în condițiile în care, în privința cadrului procesual al dosarului nr. 6824/180/2013, instanța nu s-a pronunțat cu claritate) precum și o cerere de probe, una dintre ele constând în efectuarea unei expertize tehnice, sens în care a depus și obiectivele propuse, *însă instanța a respins toate cererile, fără a le motiva.*

Prin studierea superficială a cauzei, respectiv prin lipsa de rigoare de care pârâtul a dat dovadă în mod repetat, au fost încălcate exigențele și regulile impuse funcției de magistrat, care presupune prudență și diligență în exercitarea sa.

Având în vedere cele expuse anterior, Secția reține caracterul

„nescuzabil” al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzută, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care un judecător le are atunci când soluționează o cauză, cu atât mai mult atunci când se pune problema respectării unor principii fundamentale ale procesului penal, cum este dreptul la un proces echitabil.

Pentru toate aceste considerente, secția constată că prin probele administrate în cauză s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(r) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2002, motiv pentru care va fi admisă acțiunea disciplinară pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit.(r) și (t) teza a-II-a din același act normativ.

La individualizarea sancțiunii ce va fi aplicată în condițiile art. 100 din Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, Secția urmează a avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă precum și consecințele faptelor săvârșite de pârâtul judecător.

În procesul de apreciere a individualizării sancțiunii nu trebuie pierdute din vedere sau minimalizate consecințele directe, imediate, ale faptelor magistratului, astfel cum au fost reliefate de probele administrate în cauză.

Se va avea în vedere că valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la realizarea activității de justiție, în sensul larg al acestei noțiuni, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii, a organelor judiciare și îndeplinirea corectă a actului de justiție, pe planul raportului juridic de muncă, aceste relații transpunându-se în obligații și îndatoriri profesionale ale judecătorilor, stabilite prin legi și regulamente.

Pe de altă parte se impune a fi reținut faptul că pârâtul nu a aplicat, în mod corespunzător, normele procedurale incidente și că și-a îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu referitoare la obligația de a studia cauzele ce i-au fost repartizate și de a realiza o motivare a hotărârilor pronunțate cu respectarea cerințelor legale, manifestând o lipsă de rigoare nescuzabilă.

Modul în care domnul judecător X a înțeles să facă aplicarea dispozițiilor procedurale în cauza exemplificată anterior demonstrează faptul că acesta a manifestat dezinteres față de consecințele pe care faptele sale le pot avea asupra drepturilor părților, afectând în mod grav prestigiul funcției de magistrat.

În același sens se va ține seama de faptul că domnul judecător X a încalcat în modul cel mai flagrant normele dreptului procesual penal, iar întocmirea hotărârii judecătorești s-a făcut, fără nici cea mai mică justificare, prin atestarea unor fapte sau împrejurări străine cauzei.

Având în vedere consecințele negative asupra drepturilor părților, atitudinea de dezinteres manifestată de domnul judecător, secția apreciază că se impune aplicarea față de acesta a unei sancțiuni care să nu îl îndepărteze din magistratură, dar care prin suspendarea pentru o perioadă de timp din funcția deținută, să asigure, pe viitor, evitarea săvârșirii unor astfel de fapte care afectează independența și prestigiul justiției.

Ca urmare, față de disp. art.100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, republicată, potrivit căreia sancțiunile ce se pot aplica trebuie să fie proporționale cu gravitatea abaterilor, secția apreciază că se impune aplicarea față de domnul judecător X a sancțiunii constând în suspendarea din funcția de judecător pe o perioadă de 3 luni pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a-II-a cu

aplic. art. 99¹ alin. 2 și lit. r) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge excepția de necompetență materială și funcțională a Inspecției Judiciare, ca neîntemeiată.

Admite acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva domnului X – judecător în cadrul Judecătoriei

În baza art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică domnului X – judecător în cadrul Judecătoriei ..., sancțiunea disciplinară constând în „suspendarea din funcția de judecător pe o perioadă de 3 luni”, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a –II-a raportat la art. 99 ind. 1 alin. 2 și lit. r) din același act normativ.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 1 iunie 2016.

Președinte,

36

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

